

NA TRACI :: STREAMLINED
igor koruga

2015

I

Well here we are again.

This time with the new choreography, called STREAMLINED!

After doing my first choreography, I've got a lot of feedbacks from people how much they liked it, how they felt more physically fit, they had sort of new sense of confidence, and that's basically why are we doing this second choreography.

This time we wanted to develop choreography that will choreograph your whole body. And that you can do every day, or every other day, and even choreograph with our first choreography.

We really kept in mind that people wanna have fun when they're choreographing. And hopefully that they will stick with it a little longer, so there's a lot more variety this time.

When I first started choreographing, like most people, all I really cared about was how I looked. And over the years I realized that getting a good choreography, is more than just if I'll fit my size 6 jeans.

That's what this choreography is about: It's very athletic, it doesn't focus just on the cosmetic.

The first time through – just watch the choreography. You don't have to choreograph with me. It's very important you're gonna see what you'll gonna be choreographing and get the overall sense of the choreography. And at the end there's a glossary for some of the trickiest choreographies where form and safety are very important.

Start out doing half of what I do, and eventually you'll build up to the point where I am.

And don't feel guilty if you don't keep up with me, you're not supposed to be able to. This is supposed to be a choreography you can grow with.

Here's what you need:

You'll need a bottle of water.

You'll need a towel, and

You'll need a treadmill.

And also, I'll be using a one optional item and that's chair. And chair is strictly for balance.

One other important note: this choreography is for healthy people.

If you're concerned that you shouldn't be doing any of these choreographies, you can do two things:

One is listen to your doctor. And second is listen to your body.

Remember that pain is a sign to stop.

I am not the expert, but lot of people ask me what i do to look the way i do. And basically here i'm telling you, here's what i do. This is the choreography that i do, it works for me, i see the physical results i wanna see, i feel the way i wanna feel, and i feel energized and that feels great.

II

Verujem da je danas teško da kažeš javno ono što zaista misliš.

Verujem da je danas teško da se kao umetnik javno izjasniš u svom radu o aktuelnim društveno-političkim pitanjima, zato što je izazov u tome da ne govoriš samo iz ugla svog umetničkog rada, već i iz ugla svoje građanske odgovornosti. (i just wanna go on stage and dance you know)

Verujem da je danas teško da izneseš u javnost bilo šta iz svog privatnog života, jer je privatni život stvar političnosti i može lako da bude izpolitizovan u javnosti.

Verujem da je danas teško da izraziš svoja iskrena osećanja pred drugima, zato što verujemo da će iznošenje naših emocija bez ikakve distance biti prosto previše za druge, a i za nas same.

Verujem da je danas teško da objasniš razliku između autentičnosti i pretvaranja, zato što je autentična individualnost najveći kapitalistički proizvod – roba koja služi kao društvena neophodnost za proizvodnju svih ostalih roba!

Verujem da je danas teško da javno govoriš o neophodnosti humanitarnog rada u svetu, zato što svet takođe dopušta da se bezbrojne vojne intervencije imenuju kao humanitarne intervencije, rad i pomoć “drugima”.

Verujem da je i dalje teško shvatiti da li se demokratija odnosi na delegiranje odgovornosti drugome ili podrazumeva preuzimanje lične odgovornosti u okviru društvenog delanja.

Verujem da je danas teško uzeti za ozbiljno državne politike, zato što su državne politike danas stvar društvenog menadžmenta, privatnih interesa i profita.

Ali verujem da izgovorena reč menja nešto!

Verujem da biti sposoban da komuniciraš znači već biti sposoban da nešto promeniš kao i da budeš promenjen.

Verujem da je retorika pre način razmišljanja i govorenja o nekoj temi, nego čist verbalni iskaz.

Verujem da retorika stvara društveni poredak.

Verujem da javni govor predstavlja proces razmene mišljenja kroz koje možemo da redefinišemo i emancipujemo jedni druge.

Verujem u to da, pošto javni govor mora prvo da bude organizovan kako bi bio opravdan i odobren u društvu, pozorište može da služi kao okvir za takvu organizaciju.

Verujem u pozorište kao javni prostor za vežbanje društvenog, a ne samo kao prostor reprezentacije.

Verujem u reči: “[t]here’s nothing that can happen in the theatre that cannot happen in the world, because what happens in the theatre already happens in the world”.

Verujem u reči: “dance is a 'rehearsal and blueprint' of the social”.

Verujem u koreografiju kao estetsko sredstvo za transformaciju disfunkcionalnog, zastarelog karaktera sadašnjice u leš mrtve prošlosti, koji se javno izlaže pred drugima kao potvrda kraja jednog prošlog, završenog vremena.

Verujem u koreografiju kao praksu koja može samo retroaktivno da kritikuje konvencionalne procedure i prekine ih, ali takođe i da ih pretvori u nove konvencije.

Verujem u koreografiju kao sredstvo za borbu protiv dogmatizma, patrijarhata, imperijalističke moći, državne moći i nasilja.

Verujem u koreografiju kao antropološku praksu za tumačenje društva.

Verujem u koreografiju kao praksu hibridnosti.

Verujem u koreografiju kao praksu promene.

Verujem u koreografiju kao praksu budućnosti.

III

Ukoliko ste ušli u umetnički svet
Prvo čitanjem dramskih klasika sa 11 godina,
A potom učešćem u radionicama alternativnog pozorišta,
Pozorišta kao oblika obrazovanja,
Pozorišta kao oblika odrastanja,
Pozorišta kao oblika borbe protiv nasilja, diskriminacije, bezparice, sankcija, korupcije, političkog režima ili rata;

Ukoliko ste došli u umetnički svet
Tako što ste prvo završili studije antropologije,
Pa ste se okrenuli ka savremenom plesu,
Klasovima u baletskoj školi,
radionicama domaćih i svetkih koreografa,
Pa ste onda zašli u oblast koreografije,
Oblast nezavisnog autorskog rada,
Oblast političnosti umetničkog rada,
Političnosti samoorganizovanog obrazovanja i rada,
Oblast kritičnosti konceptualnog rada,
Oblast društvene koreografije,
Koreografije kao proširene prakse,
gde ste konačno pronašli jezgro svoje umetničke prakse,
ali se niste snašli – jer nemate talenat za prodavanje svog rada na umetničkom tržištu,
pa ste se osećali izgubljeno,
pa ste se osećali prazno,
pa ste se osećali depresivno,
pa ste se čak odlučili i na proveru svoje natalne karte,
gde ste otkrili da je vaš horoskopski znak Strelac,
podznak i Mars u Škorpiji
Mesec u Vodoliji,
Venera u Strelcu, prva kuća,
Merkur u Strelcu, prva kuća,
Saturn u Strelcu, prva kuća,
Uran u Strelcu, sa fantastičnim sudaranjem sa Suncem pod neverovatnim i izuzetno retkim uglom od 22 stepena - druga kuća,
Peta i šesta kuća u Ovnu,
Lilit u Biku,
Jupiter u Vodoliji,
Stoga posedujete itekako neviđen potencijal da budete umetnik;

Ukoliko ste i dalje ostali u umetničkom svetu,
Nastavljajući da radite kroz koreografiju kao proširenu praksu,
Razvijajući pisanje kao oblik koreografske prakse,
Tvrdeći jezičku koreografiju kao vrstu umetničke prakse,
Ignorišući činjenicu da poznati koreografi uveliko rade sve što ste ikada poželili da uradite,
Verujući i dalje revnosno u to

da će se Vaše menadžerske sposobnosti jednog dana poboljšati,
I da ćete konačno uspešno prodavati taj rad,
VAŠ rad!
Taj jedinstven, genijalan, originalan, neprocenjiv UMETNIČKI RAD;
Demonstrirajući i dalje pun izraz Vaše kreativne veštine,
u mešanju preduzetništva i boemštine,
Stimulišući u drugima taj vid zaprepašćenja,
prema bezgraničnosti Vašeg totalnog samouništenja.

Ukoliko i dalje opstajete u umetničkom svetu,
Verujući da ste dotaknuti krilima čarobnice uspeha,
Živeći neostvareni san svih ljudi,
Putujući svuda po svetu,
Radeći u devet produkcija godišnje,
bez stalnog radnog vremena i prostora,
bez sindikalnog zbora i godišnjeg odmora,
Živeći u fenomenalnim rezidencijama,
Ispijajući dobra stara francuska vina,
Isprobavajući nebrojano raznovrsne ukuse belgijskih čokolada,
Hraneći se pršutom sa dinjom i lososom,
Piletinom u kari sosu sa alpskim kozijim sirom,
Makrobiotičkom hranom,
Letujući na divljim otocima Hrvatskog mediterana,
Pušeći isključivo biološki uzgajanu marihuanu iz Severne Kalifornije,
Igrajući samo na podijumima najpoznatijih klubovova na svetu,
Posećujući redovno saune,
Radeći jogu i pilates,
čekirajući THE “poor but sexy” Berlin bodies,

Onda mogu slobodno da garantujem – nikada nećete postati genijalni umetnik!

A razlog zašto, veoma je jednostavan: Niste jeli jedno jaje dnevno za doručak!

Niste se ustremili na taj viši cilj,
Niste se ustremili na taj najpoželjniji komoditet,
Niste se ustremili na taj slobodan suvišak,
Na tu AGALMU¹,
To unutrašnje blago koje vas pretvara u vrednu, dostojnu, znamenitu osobu,
Sposobnu da uživa u površini, samo ukoliko prvo cilja da uživa u dubini –
anti-metafizička teza koju je veoma teško danas prihvatiti,
Niste očistili svoju unutrašnjost i spoljašnju kuću,
Niste dosegli tu esenciju,
Tu veoma lepu reč prevedanu sa Tibetanskog jezika,
Ja nemam pojma Tibetanski,
Ali na engleskom zove se “suchness”

¹ Agalma je starogrčki izraz za predmet u hramu ostavlja kao bogougodni dar, a vremenom je postala i kao ikonički prizor, nešto lepo, predmet za riznicu (Žižek/Lakan).

Nešto slično kao “emptiness”

Znači, totalna praznina.

Stoga, hop! Hajdemo u pustinju!

“Ono što krasi pustinju”, reče Mali Princ, “to je što se u njoj negde skriva dobro”

Manje dešavanje stvari. Samo Vi i Vaš um.

Jer setite se kako smo u dobre stare dane govorili da su Isus, Muhamed, Mojsije...svi su odlazili u pustinju kao niko, a vraćali se kao neko. Mislim, mora da ima nešto u vezi sa tom pustinjom, zar ne?

Nešto što oblikuje to stanje uma iz kojeg ste sposobni da radite sve ono što radite u životu, na poslu ili u Vašoj umetnosti.

Nešto što oblikuje stanje uma iz kojeg ste sposobni da govorite javno o stvarima sa kojima se zapravo susrećete na putu vašeg nastajanja i opstajanja – apatijom, netolerancijom, očajem, bezpomoćnošću, diskriminacijom, demotivacijom, demotivacijom, bespomoćnošću i beznadom. Potrebama za smernicama, solidarnostima, zajedništvima, empatijom, brigom, inspiracijom, nadom. Potrebama za ljubavlju.

Nešto što oblikuje to stanje uma iz kojeg ste sposobni da osvestite sebi da Vas se ova pitanja i potrebe tiču, zato što se takođe tiču ljudi do kojih Vam je stalo, koji su vam bliski, koje volite i koji Vas inspirišu.

Inspirišu da koristite svoj glas, ne svoj ego,

Inspirišu da pronalazite svoj glas, ne eho tuđih glasova,

Inspirišu da se borite protiv drugih glasova ali sa voljom da istovremeno slušate i učite,

I budete sve vreme zadovoljni sa onim što Vi zapravo jeste – neko ko je poseban, redak i nesalomljiv.

IV

(Traka je okrenuta u suprotnom pravcu od publike. Na njoj je stolica. Dodaje se spot na mene. Cela scena je kao situacija intervjuja. Naizmenično govorim tekst, pa ide video iza mene. Kada ide video, svetlo/spot se sa mene gasi.)

You know, usually when I work with my colleagues I like to ask them: how do you know that you are an artist?

To know if you're artist or not is like a breathing. You don't question breathing. You have to breathe otherwise you just die. If you wake up in the morning and you have some ideas and you want to make them, it's a kind of obsession, you have this urge to create, and there's this idea, and another, and another, then you're definitely an artist. But it doesn't make you a great artist, it just make you an artist. To become a great artist is a huge undertaking!

My professor in art school told me: You will only have one great idea in your life, if you're really a great artist. And if you're genius, two good ideas. That's it. So be careful with them.

So it's really important, that instinct to be an artist.

You need the instinct to do it.

(gasi se svetlo. Ide video ARTPOP 3. Kada se pojavi sneg sa tv-a, sivo šuštanje slika se zamrzava i dodaje se svetlo nazad na mene)

A pluralist is i think just a creative person that is moving in other disciplines. What ever I feel I can do or I want to try. Now we have cross-boundaries, and we're doing different disciplines and it's completely open for everybody to have and feel this notion of pluralism.

Everything is possible. (Ide video. gasi se svetlo. Kada se pojavi sneg sa tv-a, dodaje se svetlo nazad na mene i nastavljam da govorim, a video nastavlja)

Because when you have success in the certain way and public accept you, you start reproducing the same type of work, and you're not risking.

But when you enter into the unknown territory, then you always risk failing.

Ready to fail, that makes a great artist. (gasi se svetlo. video se i dalje nastavlja. Nakon klipa "Koreografija mora biti lepa, koreograf mora biti lep, dodaje se svetlo nazad na mene i izgovaram).....

Of course, every positive thing brings something negative, like yin and yang. This kind of conflict comes all the time and you have to always see what your aim as an artist is.

What is your duty, what is your truth?

(Kada se pojavi sneg sa tv-a, sivo šuštanje slika se zamrzava i dodaje se svetlo nazad na mene

The entire aim of my work is to elevate the human spirit.

Art reflecting society as it is today is not an answer because it's already shitty, so why put more shit into it? (ide video kratko 2 sekunde, dok je spot i dalje na meni. Zamrznuta slika TV snega. nastavljam da govorim)

You have to find a way to actually elevate the spirit so that it's a kind of oxygen to society. To bring concepts and awareness, to ask the right questions.

(Nastavlja se video. Nastavljam da govorim)

Art is not just about another beautiful painting that matches your dining room floor.

Art has to be disturbing,

Art has to ask a question.

Art concept has to have so many layers so that every part of society can take what it needs.

(gasi se svetlo. Ide video. Kada se pojavi ADIDAS logo na videu, zamrzava se video i dodaje se svetlo nazad na mene)

So I want to put education and knowledge of what I've learned, every experience that I had in my life, and every dance that I danced in ART.

If one channels that whole history into that thing one creates, there is an intention in the work that runs to the centre of the earth.

Then you apply the discipline of performance over IT,

And then the eye for the theatricality of IT,

And then think the integrity of the message through commercial art that's viable as fine art.

(gasi se svetlo. Ide video. Kada se pojavi muzika "Happy" dodaje se svetlo nazad na mene i govorim dok traje video)

You know, looking at my own hands, right here, I have to say I see myself more as a popeye! Because, you know popeye transforms - he eats the spinach and he transforms. And Art's the spinach! And art can transform your life. Art can transform your life. Art can really transform your life.

(zamrznem se dok Oprah izgovara: "Makes me cry too!" pa onda nastavljam da govorim)

Art can transform your life.

Art has to ask the question.

Art needs to be disturbing.

Art has to predict future.

(zamrznem se dok Lady Gaga izgovara: "Right, cause she's fucking free!" i dok na videu odlazim iz kuhinje, pa nastavljam da govorim)

We live in a very scary time. Democracy doesn't seem to exist anymore. Freedom of expression sounds like a catch-phrase. And if you wanna be an artist in this age, you better have strong arms. You better be prepared to swim upstream and shock invested waters (dodaje se video REVOLUTION. Svetlo ostaje na meni)

You better be prepared to die for what you believe in.

I don't sleep anymore.

I've lost my appetite.

I don't feel safe.

Lots of people don't feel safe.

That's why I want to start a revolution.

But this revolution it won't be televised, it won't be on the internet, it won't be app available on your i-phone. You won't be able to download it.

This will be the revolution of thinking for yourself, of having your own opinion and not giving a damn of what people say.

This will be the revolution of inquiring further,
of not worrying about winning many other people's approval,
of not wishing that you were of someone else,
but perfectly content to be of who you are, someone unique, and rare and fearless.

I want to start the revolution of love.

And this revolution will overcome all fear, and all suffering and all separation and will include all people: black, white, Christian, Chinese, Muslim, Jew, Gay, Straight, Bisexual, Fat, and Handi-capped, Rich, Poor, Artistic and autistic.

Fuck labels, I hate labels,
we're all on this ship together sailing like burning sphere across the see,
burn baby burn.

Then this was when the idea came to my mind – about the artists expressing themselves.

But I'm gonna use dancers expressing themselves, and we're gonna use dance as a metaphor.

So we let all the dancers to come in, and we had them all take turns improvising, their kind of dance on their kind of struggle. And lot of them had turned to dance as a way out of their oppression...and situation, yeah...whatever...And i wanted to take that opportunity to allow them to use that, ok? So we started filming them in that environment.

I would direct them, I would brief them, I would tell them: You're fighting, you're this, this is in your head, this is what's going on, and then I would have my moments of improvising, I would come in, cause i had whole idea in my mind, because I was pissed off of The Death of an Artist, the death of creativity, and how brandings become so important, more important then about fighting for freedom.

I consider myself a freedom fighter so what do i wanna accomplish?

I want to encourage other people: to stand up for their rights.

I wanna encourage other people to tell their stories.

I want to tell other people that other people know that there are people that will fight for them! that they are in their corner. I'LL FIGHT FOR THEM!

I wanna give those people a voice. I want to give all people who are being prosecuted and oppressed a voice.

And most people are apathetic and they don't feel empathy.

Or they don't want to do anything about it.

Or they think they don't have a chance to do anything about it. – What's my small voice gonna do? what's my small action gonna do? What can i possibly do to change this scenario, this situation?

And I'm saying: You can!

And that's how we change!

Drop by drop, inch by inch. One person adding up with another person.

It is a fight that can be fought and won but a revolution...has to happen,
and we need role models,
and we need people who are brave,
and we need people to bring people together,
and fight.

(fade out svetlo sa mene dok ide tekst.)

Other voice: well thank you.

Thank you for fighting for so long and thank you for making this film and putting it out to the world.

Madonna: my pleasure and my pain. Hajde da pogledamo moj život:

V

Hajde da pogledamo u moj život

Ja sam mladi umetnik koji obećava, veoma aktivan u oblasti izvođačkih umetnosti.

Zar nisu mnogi?

Ja sam mladi umetnik koji obećava, veoma aktivan u oblasti izvođačkih umetnosti, što sedi u svom domu... što je, by the way, nemam pojma gde i šta.

Negde između hotelske sobe, kauča kod prijatelja, maminog stana u Beogradu ili stana koji iznajmljujem u gradu u kojem sam zvanično “baziran”.

Negde između osoba koje putuju sa mnom i poziva na daljinu koje imam sa porodicom i prijateljima.

Negde u duplikatima svega što imam tamo i ovde – dve sim kartice, dve članske karte biblioteke, dva personalna broja, dva dokumenta za identifikaciju, dva bankovna računa, dva zdravstvena osiguranja, dva sertifikata za prijavu poreza, dva staža, dve diplome, dve lične karte, dve markice za prevoz, dve omiljene pijace, dve omiljene šolje za kafu, dva kreveta, dva gela za tuširanje, dva brijača, dve četkice za zube, dva stila oblačenja, dve valute novčanica u novčaniku, dva jezika za komunikaciju i za razmišljanje, dve kulture...

U svakom slučaju...

Ja sam mladi umetnik koji obećava, veoma aktivan u oblasti izvođačkih umetnosti koji sedi u svom “domu”, gde provodim sate i sate ispred kompjutera. Zamišljam za koju bih to sledeću genijalnu ideju i projekat mogao da dobijem pare za produkciju. Volim to. Veoma je izazovno susresti se sa prioritetima koje određuju komiteti za dodelu grantova. Zato čitam razne stvari. Pišem stalno. Aplikacije. Konceptualiziram stvarnost. Projekte. Konceptualiziram onako *hardcore*, jer ...

Ja sam mladi umetnik koji obećava, aktivan u oblasti izvođačkih umetnosti sa teritorija ex-yu. Mi iz ex-yu smo veoma pametni ljudi *per se*. Pre-natalno besprekorno začeti intelektualci. Telesni nosioci nekadašnjih vremena, srećnih vremena, teških vremena, zlatnih vremena koje ni sam Tolkin ne bi mogao da osmisli. Čuvari društvenih modela međuljudskih odnosa, slobodnog govora, demokratije, političnosti, solidarnosti, samoorganizacije, samo-edukacije, i kul outfita i frizura.

Ja sam onlajn pacov. Prisutan na društvenim mrežama 24/7. Pravim evente, komentarišem profile, postujem neke lude sličice iz mojih predstava. Pišem komentare na profilima potencijalnih producenata.

Ja sam mingler. Na festivalima. Na pićima posle predstava, u redu pri ulasku na predstavu, u avionu, u vozu, u noćnom baru, u krevetu, na izložbi, u sauni, na predavanju, na audiciji, na radionici, kod lekara, kod zubara, u vrtiću, u apoteci, u diskoteci, na letovanju, u taksiju, na sahrani, na

venčanju, na ekstaziju ili na rođendanskom slavlju. Sa svima. I sa programerima. Veoma je važno da se uklopimo u njihovu dvogodišnju viziju o tome kako plesne predstave treba da izgledaju.

Ja sam nomad. Sve vreme. Menjam društvena okruženja kao što tapkaroš menja šibice ispred pozorišta. Za mene pojam “normalno” ne postoji. Jer dok živim u drugim gradovima, shvatam da stvari u koje zaista verujem samo su kulturno nasleđe društva u kome sam odrastao.
Ja sam turista u svom rodnom gradu.

Ja sam avanturista. Shvatam da je pojam “hrabrost” precenjen. Jer onog trenutka kada odlučiš da skočiš svim srcem preko litice, više nisi hrabar ili kukavica – već se prosto baviš onim što nailazi u tvom životu. Čula su izoštrana, reč “rutina” ili “kontinuitet” eliminisane su iz tvog rečnika, otvarajući prostor za novo adrenalinsko uzbuđenje – nova mesta, nove navike, novi izazovi, novi ljudi.

Ja sam single. Uvek spreman da stupim u nekoliko paralelnih “veza” na daljinu ili jedno-noćnih susreta sa ljudima iz izvođačkih umetnosti, sa kojima radim ili koje srećem po različitim festivalima. Ili aerodromima. To radi. Jer ne verujem u građenje ljubavi na onlajn chatu, koji kreira prostor za projektovanje emocija i isključuje živost situacije.

Ja sam ljubavnik prisutan samo u momentu ovde-i-sada.

Ja sam ljubavnik uvek u pogrešnoj vremenskoj zoni.

Ja sam ljubavnik stvar sudbine.

Ja sam ljubavnik koji ne ruši ceo svoj život u ljubav.

Ja sam ljubavnik ne samo senzacija, već i čin delanja ili stvaranja.

Ja sam ljubavnik koji ne postoji bez mnoštva.

Ja sam hronično preumoran i nikada nemam dovoljno vremena. Za prijatelje. Radim mnogo. Radim stalno. Na prodavanju sopstevne ličnosti. Shvatam da mnoge stvari i ljudi u mom životu samo tako nasumično prolaze i da sam naučio da instinktivno umanjujem važnost većine situacija. Zato usavršavam održavanje ravnoteže između vezivanja i puštanja – te večite borbe između nostalgije i pragmatizma. Merim vreme samo u malim momentima.

Ja sam večiti optimista, uvek spreman da učestvujem u visko budžetnim evropskim projektima koji se zasnivaju na razmeni istočno- i zapadno-evropskih umetnika.

Ja sam večiti solidarac sa lokalnim plesnim festivalima na Zapadnom Balkanu ili u Istočnoj Evropi. Uvek razumem nedostatak novca u njihovim budžetima, jer znam odakle dolazim.

Ja sam iluzorno dobro-plaćen kod kuće na Zapadu. Sve što zaradim to i potrošim... na kiriju, na račune, na zdravstveno i socijalno osiguranje, na buduću penziju, na bio-hranu, na porez pa čak i na porez za TV i radio emitovanje, koje ni ne posedujem.

Sve se čini kao beskrajno ubrzan krug u kome jurim sopstvenu obećavajuću budućnost. Nije reč o tome šta jeste, šta će doći. Al pitam se: da li će ikada doći?

Plus ta depresivna osvešćenost da sam paradoksalno neko ko se trudi da primenjuje svoju političnost kroz isti umetnički rad kroz koji pokušavam i da zaradim za život, al onog trenutka kad počnem da zarađujem za život, moje ruke postaju prljave, jer postajem saveznik istog društveno-političkog sistema koji i kritikujem i protiv kojeg protestvujem.

Plus ta depresivna osvešćenost da sam paradoksalno ionako pripadnik niže-srednje-klase, koji kritikuje realnost dok trči u najkama i addidas outfitu u pozorištu u sred Beograda, i bivam plaćen da putujem po svetu pod vizom koju mogu da produžavam jedino ako uredno plaćam porez nemačkom ekonomskom sistemu.

Plus ta depresivna osvešćenost da sam paradoksalno kao muškarac, hteo to ili ne, u svojoj profesiji uvek u prednosti u odnosu na žene.

Plus ta depresivna osvešćenost da sam paradoksalno ionako ovde samo jedna reprezentativna figura čiji govor nikada neće moći da ostvari neki dalji efekat ili promenu nakon ovog trenutka sa Vama sada i ovde, jer kao građani mi više volimo da gledamo protagoniste predstave u pozorištu ili na javnoj sceni i ravnodušno posle odemo svojim kućama, nego da reagujemo na sveopšte stanje kojeg smo svi deo.

Plus ta depresivna osvešćenost, da je paradoksalno moj fizički prostor društvenog delovanja danas iste veličine kao i bilo koji sluzkasto-žučkasti izbljuvak, koji ne mogu više ni da pljunem kako treba, već samo da gutam i gutam sav taj šljajm tabloidizacije naše svakodnevnih komunikacije i cenzure javnog građanskog mišljenja.

Ali jebiga - ja sam... cinik.

I ti si cinik, i onaj je cinik, i ona je cinik, Madonna je cinik, Marina je cinik, Karleuša je cinik...

Svi mi što igramo predstave za političare, svi mi što igramo za otvaranje hotela i šoping molova, svi mi koji flertujemo sa advertajzingom, svi mi koji osvajamo napuštene gradske prostore preko CNN-a, svi mi što organizujemo revoluciju na apple mašinama i fejsbuku, svi mi koji uzimamo kredit u banci,
– svi smo mi cinici na traci.

Cinici, da! Svi mi vrlo dobro znamo šta radimo, pa i dalje to radimo.

Ali sa svakim korakom prepoznajem da je moj prekarijat u dosta dobroj (političnoj) kondiciji.

Sa svakim korakom prepoznajem da su politike nepredvidivosti istovremeno i osnovna premisa današnje političke aktivnosti.

Sa svakim korakom prepoznajem da je nepredvidivost istovremeno i alat za pravljenje pukotina koji svako od nas pojedinačno i zajedno može da koristi u sistemu u kojem danas radimo.

Sa svakim korakom prepoznajem da treba da prestanem da sanjam o neokaljanim politikama globalnog zajedničkog sveta, već da treba da se bavim i suočavam sa sopstvenim doprinosima i udelom u društvu koje nas okružuje i kojeg smo svi deo.

Sa svakim korakom prepoznajem da treba da se suprotstavljam postojećim narativima i koreografijama društva, pomoću narativa i koreografija društva budućnosti.

Društva koje će doći.

Jer ja verujem da će ono doći.

Sa svakim korakom prepoznajem da kritičnost ne isključuje druge ljude oko nas.
Ona ne proziva.
Ona na dijalog poziva.
Razmenu argumenata.

Sa svakim korakom prepoznajem da čak i kada je usamljenički posao,
makar i silom mašte kritičnost prelazi u prostor koji je potencijalno javan
i vezuje se za zajedničko delovanje građana.

Ali ne samo onih građana sa svetlucavim srebrnim đonovima, koji dođu nekad u galeriju, a bogami
nekad i u pozorište.

Već i onih građana izlizanih đonova, pocepanih đonova, ili bez đonova,
koji takođe čine jedinicu tog svetlucavog zajedništva.

Sa svakim korakom između lokalnog i globalnog,
prepoznajem da i dalje mogu da radim
posla namesto lenjosti da se latim...

novu koreografiju da izgradim,

staru koreografiju zagrادم,

zanat da proradim,

kritičnost doradim,

neznanja proredim,

budućnost sebi da odredim,

ideologiju, mislim..koreografiju tu da shvatim, pa onda samo da je klatim,

spiku svoju da frejmujem,

političnost klejmujem,

intelekt doniram,

ako treba ima sebe i da kloniram,

ima brate da crknem od te nove koreografije,

suzice moja,

esenciju djevičanstva, čovečanstva, društva, čuvstva, bivstva, iseljeničtva, bratstva i jedinstva, kulinarstva, nostalgičarstva, osobenjaštva, dostojanstva i novinstva,

Koreografijo,

pseudonim ti je kletva,

nikada ravna kao letva,

sečeš ko' britva,

jer je ime tvoje moja...

molitva-a-a-a-a.